

Ναί! καὶ ἂν κἀνένα ἀπὸ τ' ἐταῖς τὴν ὄρφανιά του κλαίγῃ,
καὶ γὰρ τὸ ταῖρι του πονῇ,
Μὲ τὴν λεπτὴν του τὴν φωνή
τὴν ὄρφανιά μου ἔς λέγῃ.

Χρῶσω τὴν λέγαν. Ἐλάμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ νεότη,
— Εγώσυχ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ—
Βασίλισσά ἦταν στὸ χορὸ.
Στὴν ἐκκλησιά ἦταν πρώτη.

Τὰ πρῶδι' αὐτῆς, σὺν νάητανε γραμμένα μὲ κονδύλι·
Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενά
Τὰ μάτια τῆς τὰ γαλανά,
Τὰ κοραλένια χεῖλη.

Καὶ ἡ νεότη τῆς τί ὠφέλησε, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἀδύκη τὴν μοῖρα ἑμπρὸς;
Τὴν εἶδε ὁ χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχρακνηγάρης.

Ὡ! σεῖς ποῦ τὴν γνωρίσατε, δούσας, πουλιὰ καὶ κρίνοι,
Μὲ μὲ ὀνομάζετε σκληρὸ,
Ἄν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκείνη.

Στὴν γῆν αὐτῇ, ποῦ σέρομαι λείψανον ἀχνὸ καὶ θάρος,
Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καῇ,
Γιατὶ εἶναι κάλλος ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγύρι ὁ Χάρος.

Τάκουσε ὁ χάρος. Μὴ φορὰ δὲν ἀνθήσαν ἀκόμη
Αἱ μυρδαλιαὶ τῆς ἐφοχῆς,
Καὶ ὁ νῆος κοιμᾶται ὁ δυστυχῆς
Στῆς Χρύσεως τοῦ τὸ χῶμα.

Στὸ μνημα τὸ ζευγαριτὸ δύο δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἱσιόνοουν μυστικά,
Καὶ ὁπότεν ἀνεμος βοῇ,
Φιλιοῦνται ἀδελφωμένα.

G. X. Zalamas.

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑ.

—o—

Βόσκουνε ἡ ἄλλαις πέρδικαις, ἢ λούζονται στὰ αὐλάκι,
Καὶ μὴ στὰ νύχια περπατεῖ ἀπάνω σὲ κοτρώνι,
Καὶ γέρνει πίσω καὶ τηρεῖ μικρὸ ἓνα περδίκάκι,
Καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ, καὶ πότε τὸ μαλλώνει.

« Ἄκου τῆς μάνας τὴ λαλιὰ, καὶ ἀνέβα στὸ λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριδο πουλί μου. »
« Γιατὶ δὲ μανοῦλα τὸ νερὸ ποῦ ὀρέχει τὸ θυμάρι,
Γιὰ δὲ τὰ συνομήληκα πῶς παῖζον ἀντικρὺ μου. »

« Ἐχουν ἡ μάνας τοὺς πολλὰ! Ἐλα, πουλί, κοντά μου,
Κ' εἶδε τὸν ἴσκιον γερακιὸν ἐδῶ σιμά στὸ αὐλάκι. »
« Πᾶμε, μανοῦλα, στὰ νερὰ νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου,
Διότι ἦταν σύγγενος μικρὸ, δὲν ἦτανε γεράκι. »

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στὰ λιθάρι,
Καὶ κατεδαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβὸς τῆς,
Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦταν στὸ ῥίζωμα τρυπῶσαν στὰ θυμάρια
Ἐκείθε ὁ ἴσκιος πέρκει, τοῦ γερακιὸν προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἓνα φτερούγιασμα, μὴ παραγῇ, μὴ ἀντάρα,
— Ὅποχαι τὸ μονάκριδο ἔχει πικρὴ τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο μὲ λαχτάρα,
Καὶ τὸ ἀκριβὸς τῆς σπαρταρεῖ στοῦ γερακιὸν τοῦ ῥι.

Αἱ μάνας τῶν παιδιῶν μας γιράκι δὲν φοβοῦνται
Τὸ μυριοχαϊδεμένο τοὺς στὰ νύχια τοὺς νὰ πάρῃ...
Ἀπὸ ἄλλα θάσανα σκληρὰ στὸν κόσμον τυραννιοῦνται
Ἐχουν ἀρρώστιας φοβερᾶς, καὶ χάρᾳ μακελλάρη.

G. X. Zalamas.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ.

*Πρὸς ἀκριβὴ εὑρεσιν τῆς ἀντιστοιχοῦσης ἀπὸ
Χριστοῦ γεννήσεως ἡμερομηνίας εἰς οἱ-
ἀνδ' ἡποτε δοθεῖσαν εἰς ἔτη τῆς Ἐ-
γείρας, καὶ τ' ἀνάπαλιν.*

—o—

Ἡ ἰδιοκτησία ἐν Ἑλλάδι, κατὰ μέγα μέρος, στη-
ρίζεται εἰς δικαιογرافα, γενόμενα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ
τόπος οὗτος ὑπέκειτο εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ὀθω-
μανῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡμετέροις αἱ περὶ ἰδιοκτησίας
δίκασι προσφέρουν οὐσιωδέστατα τὸν τύπον, ἢ τὸ πε-
ριεχόμενον τῶν τοιούτων ὀθωμανικῶν ἐγγράφων, ἀ-
φορῶντα ζητήματα, τῶν ὁποίων ὡς πραγματικῶν ἡ
λύσις ἀφιεροῦται ὡς ἐπιτοπὸν εἰς τοὺς τυχόντας μάρ-
τυρας, ἢ αὐτοσχιδιάστους πραγματογνώμονας, διότι
δι' ἑλλειψιν ἀκριβεστεράς εἰδήσεως τῶν ὀθωμανικῶν
πραγμάτων τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται, κατὰ δυ-
στυχίαν, νὰ ἐξελέγξωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώπιόν
των διεξαχθείσης μαρτυρικῆς, ἢ διὰ πραγματογνώ-
μόνων ἀποδείξεως. Ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι
ἀναντιρρήτως καὶ τὰ περιστρεφόμενα εἰς τὴν μετα-
φορὰν ὀθωμανικῆς ἡμερομηνίας εἰς τὴν ἀντίστοιχον
ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Ἐνὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀξιόλογον
πραγματεῖαν εἰς τὸ σοφὸν περὶ χρονολογίας ἐγχει-
ρίδιον τοῦ Γερμανοῦ Ἰδελερ (1), ἐνόμισα ὅτι δύνα-
ται νὰ προσενηθῇ ὠφέλεια ἐκ τῆς πρὸς τὸν δικαστι-
κὸν κλάδον ἀνακοινώσεως τοῦ οὐσιώδους περιεχομέ-
νου τῆς πραγματείας ταύτης. Πρὸς τὸν σκοπὸν τού-
τον ἐσύνταξα τὴν παρούσαν σύντομον διατριβήν.

Νομίζω ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρω ὀλίγα πινὰ περὶ τῆς
παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς νομομισμένης διαίρεσεως τοῦ
χρόνου, καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἀπὸ τῆς
Ἑγείρας, ὧν δηλαδὴ ἡ εἰδήσις εἶναι εἰς τὸν ἀνα-
γνώστην ἀπαραίτητος πρὸς κατανόησιν τῆς ἐξηγη-
θησομένης μεθόδου.

Οἱ Ὀθωμανοὶ, καθὼς ἅπαντα τὰ τὸν Ἰσλαμισμόν

(*) Lehrbuch der Chronologie von Dr. Ludwig Ideler.
Berlin 1821.